

Máslo Pavel Velecký 2003

Myš a Síla běhají městem, shánějíc máslo. Město sestává z křivolakých uliček a k nim kontrastujících rozlehlých prostranství porostlých náletovými dřevinami prorůstajícími mezi zvětralou neudržovanou dlažbou. Uličky i náměstí lemují šedivé domy se špinavými okny, někde místo domů zejí proluky plné plevele všeho druhu promíseného s drobnými odpadky které tam zavál vítr a tak se tam zaklesly mezi kmínky a stonky všeho toho mlází. V takovém městě žijí i lidé, nevidí už jak je všechno kolem nich zchátralé a nehezké. Vidí svůj dům, to je ten co je hezčí než ostatní, blízký obchod, dům kde bydlí příbuzní a jiný ve kterém žijí nějakí přátelé. Takové město musí mít samozřejmě i svou řeku. Malou sice, ale zato se špinavou mrtvou vodou a zanedbanými břehy. V takové řece neplují žádné loďky ale různé slizké větvičky, listí, rozmáčené papírky a zdechlinky.

Myš se Sílou v takovém městě nežijí rády. Ale to je netrápí když mají plno práce s máslem. Řeklo by se že sehnat máslo nemůže být zas takový problém, není válka, krize ani žádný jiný problém který by takový nedostatek mohl způsobovat, ale přesto se těmito dvěma hrdinkám nedaří obstarat tuto věc. Co je toho příčinou by bylo na delší vyprávění -tedy vyprávění delší než je toto takže z důvodu kontinuity příběhu nebudu k tomuto tématu odbočovat. Mnohé fakta však vyplynou i z vyprávění o Myši a Síle takže bystří čtenáři jež dovedou číst mezi řádky se dozví i to co by jinak museli pracně vyhledávat v archivech všennárodní veleknihovny stojící na jednom rovníkovém ostrůvku.

Tak se tedy ty dvě proplétaly mezi lidmi v šedých kabátech a pletených svetrech, draly se z uličky do uličky, rozhlížely se kolem sebe aby objevily obchod ve kterém by snad máslo mohli mít. Bylo pět hodin ráno a právě proto byly ulice plné lidí kteří šli pracovat do různých továren a kanceláří které všechny měly stanoven začátek pracovní doby na stejný čas. Pět hodin ráno byla také vhodná chvíle pro nákup úzkoprofilového zboží protože v odchodech již sice bylo otevřeno ale první zákazníci přijdou až za devět hodin, po práci. Jen v několika mléčných barech a občerstveních bylo možno zahlédnout pár starých mládenců při své snídani.

Myš se rozhodla nakouknout do jednoho z takových podniků aby zjistila zda se zde nenabízí ke snídani máslo. Staří mládenci jedli suché, ničím nenamazané rohlíky a koláčky. V tomto mléčném baru tedy máslo zřejmě neměli. Když už byla Myš uvnitř zeptala se mléčného barmana jestli by jí ohledně másla neporadil. Byl to dobrý nápad. Barman nebyl skoupý na slovo a Myši ochotně podal několik zajímavých informací. Tak předně: běžné obchody a restaurace ve městě máslo zaručeně nemají, ale pokud se Myš se Sílou nebojí náročnou cestu do hor je možno máslo sehnat v jedné z dobře ukrytých a těžko dostupných usedlostí na níž samotářští sedláci chovají krávy které dávají mléko a z něj je prý možno máslo vyrobit. Majitel krav už by měl vědět jak na to a možná se výrobou másla často zabývá buď jen tak pro zábavu nebo vlastní užitek. Potíž je v tom že tito horští lidé nebývají rádi když za nimi přijde cizinec, natož někdo z města. Nemají město rádi. To je také jeden z důvodů proč se žádnému obchodu nepovedlo získat dodavatele másla z řad horalů. Malé množství másla pro Myš a Sílu by ale snad dát mohli, je ale dobré jim za to něco nabídnout. Horalé mají většinou rádi tabák. Nedostanou se k němu často takže je to velká vzácnost která by mohla prolomit hradby nedůvěry a opovržení ze strany horských lidí. Myš dala barmanovi za užitečné informace rezavý knoflík do kávy a spěchala ven za Sílou aby jí sdělila nabyté novinky.

Síla byla nejprve představou cesty ho hor nadšená. Potom si ale vzpomněla na svou dětskou knížku "Horská nebezpečí" která byla plná varování před nezodpovědným chováním na zimních lyžařských rekreacích. Sílu děsily hlavně sněhové bouře při nichž není vidět na špičku nosu a laviny které člověka v mžiku pohrbí takže nemá naději na záchranu. Nikdy na horách nebyla ale často o takové cestě snila, hlavně proto že v "Horských nebezpečích" se psalo aby si výletníci brali s sebou na procházky tabulku čokolády které jim v případě potřeby pomůže doplnit chybějící síly. Taková záminka ke konzumaci její tehdy oblíbené čokolády se jí velmi líbila. Když na to teď Síla vzpomínala poněkud ustoupily její obavy ze sněhových bouří a lavin, což bylo umocněno také tím že jí myš řekla že teď v přicházejícím létě se těchto nebezpečí nemusí tolik bát. Bylo tedy rozhodnuto -za máslem se bude putovat do hor! Taková cesta však není nic snadného, zvláště pro někoho kdo strávil většinu svého mladého života v malém městě. Je potřeba se nejprve řádně připravit. Obstarají se nějaké mapy, čokoláda, Síla se doma pokusí najít svou knížku o horách a hlavně -musí se odněkud získat tabák!

Pořízení tabáku nebylo snadné i když to není takový problém jako sehnat máslo. Do tohoto města se tabák nedováží ale přesto jej několik lidí používá. Myš se nabídla že až na ulici uvidí někoho kdo kouří dýmku nebo svou ročně ubalenou cigaretu, zeptá se odkud tabák má a zda by jim eventuelně nějaké množství neprodal či něvyměnil. Síla souhlasila a domluvila se s Myší na rozdělení úkolů: Myš se postará o tabák a Síla zatím doma provede přípravy pro cestu do hor. Rozloučily se před hubeným kostelem jehož věžní hodiny právě ukazovaly osm hodin ráno. Drobní ptáčci poskakovali po kostelním náměstíčku a zobali neviditelné drobky. Myš se vydala do míst kde se dal očekávat výskyt kouřících lidí. Takoví bývali často před úřadem protestů nebo poblíž vlakového nádraží. Cesta k nádraží byla zajímavější pro se Myš vydala tudy. Rozhlížela se po kolemjdoucích zda někdo z nich nebude kouřit. Nikoho takového však neviděla; touto dobou bylo vůbec v ulicích málo lidí protože většina již pracovala a městem chodili převážně ti kteří museli někam jít v rámci svého zaměstnání. Například lékaři za pacienty, strážníci, poslíčci s úředními dokumenty a dlaždiči. Nikoho z nich Myš kouřit neviděla. Před nádražní budovou na uliční straně stál pouliční prodavač rohlíků a před jeho vozíkem se zbožím asi čtyři pánové v oblecích a cylindrech na hlavách. Každý v nich měl v ruce nebo v podpaží černý deštník. Kupovali si pečivo aby se v průběhu cesty vlakem mohli občerstvit. V nádražní hale sedělo několik podobných pánů jako ti venku a také starší paní se šátkem na hlavě a košíkem s husou. Dále zde byly tři neposedné děti které ani chvíli neposeděly a honily se okolo bílého kulatého sloupu. Vedle sloupu stál keramický květináč se skomírající rostlinou a jedno z dětí o něj snad pokaždé zakoplo. Květináč byl těžký a nízký takže se ani nepohnul, to dítě však muselo mít na noze přinejmenším jednu velkou modřinu. V hale se kouřit nesmělo takže Myš šla dále na nástupiště. Tam bylo sice také kouření zakázáno nicméně nikde ve městě asi nebylo více kuřáku nežli zde. Venku stálo několik ušmudlaných starých pánů a pár dalších lidí. Mnozí z nich seděli na oprýskaném zábradlí vyrobeném z kolejnic, jiní přecházeli sem a tam. Tři pánové v nečistém oblečení se bavili přede dveřmi na veřejné záchodky. Myš neočekávala že uvidí někoho kouřit hned jak přijde a ani se tak nestalo. musela být trpělivá, sedla si proto na starou lavičku které chybělo několik příčlů a rozhlížela se po lidech. Nádražní budova byla vzhledem k významu a celkové rozloze nádraží zbytečně velká. Její stín padal na celé nástupiště které tak bylo ještě více ponuré. Byly zde jen čtyři koleje. Běžně se však využívaly jen dvě. Zbývající byly zrzavé od rzi a mezi pražci rostla žlutá tráva. Na jednom z ocelových

sloupků podepírajících stříšku nástupiště byla plechová cedule s vylepeným jízdním řádem. Ze své lavičky na něj Myš docela dobře viděla. Dokázala rozeznat i jednotlivé číslice příjezdů a odjezdů které byly dosti velké také díky tomu že jich nebylo mnoho. Nejbližší vlak měl do stanice přijet již za pět minut, podle jízdního řádu zde ale bude dvacet minut čekat. Lidé jezdící tímto vlakem pravidelně tento režim znali a tento čas využili ke krátké procházce kolem nádraží a nákupu několika rohlíků na další cestu.

Zatím co Myš se vypravila na nádraž šla Síla směrem ke svému domovu aby stihla připravit věci pro horskou výpravu do doby než se podle domluvy s Myší opět sejdou před kostelem a poradí se co dál. Síla bydlela na okraji města ale jelikož to bylo velmi malé město neměla to odnikud daleko. Cestou potkala několik osamělých lidí, stromů a ptáků. Taky dva či tři zbloudilé psy a kočku sedící ve křoví. Dům ve kterém bydlela měl tři podlaží. V každém bylo šest bytů; vždy dva větší a čtyři malé. Síla bydlela v jednom z malých bytů ve druhém patře. Její dopisní schránka byla prázdná, jako téměř vždy. Svůj byt měla zařízen skromě, ani se nesnažila vytvořit si v bytě iluzi zámeckého pokoje tak jako to dělali mnozí jiní lidé příliš neoplývající vkusem. Většina předmětů které Síla nepoužívala často byla uložena ve dvou hlubokých skříních. Měla tam též zásobu sezónního oblečení; teplý kabát na zimu i letní šaty. Ze všeho nejdříve se poohlédla po knize "Horská nebezpečí". Někde tu musí být, i když ji Síla několik let neměla v rukou. Našla ji po krátkém hledání v krabici ležící v jedné ze skříní spolu s mnoha dalšími věcmi na jejichž existenci Síla dávno zapoměla. Sedla si s knihou na zem mezi několik předmětů rozházených při hledání a začala listovat. Kniha byla mírně zaprášená a vycházel z ní pach knižního stáří. Síla nalistovala pasáž pojednávající o potřebném vybavení na horské expedice. Zvažovala které věci má doma, co by mohla mít Myš, kde sehnat chybějící vybavení a co by se dalo nahradit něčím jiným, případně zcela vypustit. nejvíce se upnula na tabulku čokolády. Tu doma nemá ona ani Myš. Horská výprava je však bez ní nemyslitelná, proto se bude muset čokoláda koupit. V obchodech je běžně k dostání, lze si dokonce vybírat z čokolád různých kvalit a příchutí. Z úsporných důvodů se ale budou muset spokojit s obyčejnou hořkou čokoládou která je nejlevnější a shodou okolností ji v knize doporučují jako nejvhodnější. Budou se asi muse s Myší zaplatit každá polovinu. Věc čokolády tedy byla prozatím vyřízena a tak se Síla mohla začít věnovat ostatním položkám. Lyže a sněžnice asi nebudou potřeba, je-li pravda to co tvrdí Myš, tedy že v tomto období již na horách sníh není. Taktéž různé části lyžařského oblečení bude lepší nahradit něčím vhodnějším pro pěší expedici. Mapa se za mírný peníz koupí u vetešníka sídlícího nedaleko od Sílina domu, pišt'alku Síla má, rulička toaletního papíru se už taky nějak sežene. Postupně prošla Síla celý seznam, mnohé položky zcela odebrala, jiné vhodně upravila a několik věcí přidala protože ji při listování knihou napadlo že by mohly být také užitečné. Ze skříní a polic vytáhla všechno co by odpovídalo jejímu upravenému seznamu. Našla i plátěný batoh do něhož chtěla začít věci ukládat. zjistila však že v batohu je díra. Sice ne velká, ale v průběhu výpravy by s ní mohly být problémy a Síla pamatovala ma radu z knihy že před cestou je potřeba pečlivě zkontrolovat a opravit výzbroj a výstroj. Díru tedy zašila vkusným stehem, ale i tak v ní starý batoh nebudil důvěru. Nic jiného jí ale nezbývalo takže do něj nakonec přece vše uložila. Zatáhla batoh šňůrkou a hlasitě vydechla.

Myš stále seděla na nástupišti aniž by se objevil někdo koho by se mohla zeptat na tabák. Přijel vlak. Téměř všichni lidé kteří doposud postávali v nádražní hale a na nástupišti postupně nastoupili do některého z pěti krátkých vagónů tažených hlučnou diesellovou lokomotivou. Z vlaku vystoupilo několik cestujících, začali se protahovat,

malá skupinka se vydala před nádraží pro rohlíky a jeden pán který došel až na okraj nádraží si zapálil cigaretu. Myš se zaradovala ale také znervózňela. Bylo jí nepříjemné za tím člověkem jen tak přijít a mámit na něm tabák který určitě sám s velkým úsilím sháněl. Musela se ale přemoci. Počkala alespoň až pán dokouří aby mu jeho chvilku potěšení nezkazila, přistoupila k němu dříve než se vrátil k vlaku a seč slušně mohla mu vyložit svůj problém. Pán se hodně podivoval jak je možné že v tomto městě je tabák tak vzácný, nedůvěřivě si Myš prohlížel a podezíral ji že jej chce pro sebe a v obchodě jí ho neprodají jelikož, jak se domníval, je ještě nezletilá. Myš mu tedy trpělivě vysvětlila že jeho domněnky jsou zcela mylné. Pán jí sice vůbec nevěřil, nicméně nabídnul jí zbytek cigaret co měl ještě v krabici. Myš ale nechtěla cigarety ale tabák, nejlépe v pytlíčku protože jen tím se můžou zavděčit horalům při své cestě za máslem. Kuřák vzdychl a řekl Myši ať počká venku, že cestuje s jedním přítelem který by tabák mohl mít, že se ho tedy zeptá jestli by jeden balíček nemohl postrádat. Pán nastoupil a Myš byla na chvíli u vlaku sama. Od nádražní budovy se blížila skupinka lidí s rohlíky a ještě nějakým jiným pečivem které Myš na tu vzdálenost nedokázala rozeznat. Kousek od ní se otevřelo okno vagónu a vyklonil se z něj pán se kterým před chvílí mluvila. Netvářil se sice příliš společensky a ochotně, nicméně jí skutečně podával pytlík tabáku od svého spolucestujícího. Radostí poskočila, když už byla ve vzduchu lapla po pytlíku, poděkovala a dala pánovi knoflík. Jen jeden, takže nebylo jisté kterému ze dvou pánů jež se transakce účastnili by měl patřit. Byla zde možnost že si jej nechají odborně rozřezat a každý bude mít polovinu. Knoflík měl čtyři dírky takže by každému zbyly dvě, což je na knoflík dobrý počet. Myš se s dobrou náladou vydala ke kostelu. Přičichla k balíčku tabáku. Voněl jí příjemněji než cigarety který cítila z toho pána.

Na smluveném místě Síla ještě nečekala, tak si Myš sedla na jeden z kamenných schodů před kostelem a pozorovala okolí. Ve škvíře mezi mraky na obloze se objevilo sluníčko a jeho paprsek píchnul nepřípravenou Myš do oka. Zamhouřila víčka, z hluboka se nadechla, s nepřítomným usměvem vstala a oprášila si kalhoty. Uslyšela že kostelí dveře se za ní otevírají. Někdo musel vycházet ven. V tuto dobu do kostela chodil jen málokdo. Myš se otočila a uviděla kostelníka- byl to vysoký vzpřímený chlapík s lysým čelem. V ruce držel koště. Myš si myslela že bude zametat schody nebo okolí kostela a tak se pomalu vydala opodál. Kostelník však sešel dolů ze schodů a pokračoval stále dál, na druhou stranu malého náměstí až zmizel v jedné z přilehlých uliček. I s koštětem. V jiné uličce se objevila Síla a tak jí šla Myš rovnou naproti. Ukázala jí tabák, dala přivonět a vyslecha si co jí Síla řekla ohledně batohu a dalších potřeb pro cestu do hor. Nedaleko od kostela bylo nožířství kde se naše dvě hrdinky zastavily a daly nabrousit Sílinu dýku. Tuto dýku síla téměř nikdy nepoužívala a zdědila ji po své babičce. Byla již trochu rezavá, její babička totiž byla robot. Co se týče dýky, ta se zdála celkem nepoškozená, jen ostří nepodávalo požadované výstředky, snad se ztupilo samovolně během dlouholetého skladování v tupé tmě nebo pravděpodobněji ani nikdy ostré nebylo a Sílina babička již dýku v takovémto stavu získala od svého prvního nápadníka France Maršíka. Byl to voják z povolání a měl moc rád zbraně. Palné i sečné, bodné nevyjímaje. To ale neznamená že by ve volném čase páčil sekal a bodal, spíše své zbraně leštil, mazal, rozebíral, byly-li rozebíratelné a skládal, byly-li skládací. Takže to taky mohl být Franc Maršík kdo dýku ztupil častým leštěním. Možná to udělal záměrně aby se jeho vyvolená nemohla při neopatrném zacházení zranit. Ta ale dýku hned ten den co ji dostala uložila do krabice od vycházkové obuvi velikosti 6 dle místního číslování. Tam ležela několik let, zatím co babička dala Maršíkovi kvinde (ten si jej pověsil doma na půdě), našla si

krásnějšího, silnějšího a vtipnějšího partnera a s ním splodila Sílinu matku. Sílina matka během dospívání koketovala se synem France Maršíka aniž věděla o starých vazbách mezi jeho otcem a svou matkou. Kvinde mu ovšem dala stejně. Na plese houbařů se seznámila s jiným mužem kterého si dokonce vzala za manžela a jednoho krásného dne když byli oba v práci se jim narodila Síla. To bylo radosti když přišli domů a v kolébce našli svou dceru! Síla vyrůstala v bystré dítě, často chodila na návštěvy ke svým prarodičům kde ráda prolézala různá tajemná zákoutí a objevovala staré zapomenuté věci. Stejným způsobem našla i dýku, ta ji však sama o sobě nezaujala, z krabice ji vytáhla proto aby s ní mohla vypáčit jinou, dřevenou krabici, či spíše bedýnku kterou našla v kůlně na náradí a něco v ní chrastilo. Když však šla s dýkou po chodbě potkala se s babičkou která si myslela že se Síle dýka moc líbí a chtěla by si s ní celé dlouhé hodiny hrát a tak aby jí udělala radost pohladila ji po rozčepýřených vlasech a řekla že odted' si dýku může nechat a nemusí se s ní již provinile krádst domem aby ji nikdo neviděl. Síla z toho byla tak zmetaná že úplně zapoměla na kůlnu i s tajemnou krabičkou a aby babičce udělal radost sedla si na bobek a rýpala si dýkou do dřevěné podlahy. Babička se jen usmála a šla do koupelny péct bábovku. Obrovský diamant ukrytý v bedýnce z kůlny na náradí tak zůstal navždy neobjeven. Zato ale Síla získala dýku kterou si teď mohla dát u nožič nabrousit a vydat se s ní vstříc strastiplné cestě do divokých hor.

Myš byla s průběhem příprav spokojena. V několika krámcích ještě nakoupily za ušetřených pár šestáků různé drobnosti které považovaly za užitečné. Složily se na tabulku hořké čokolády a nakonec zašly k vetešníkovi pro mapu. Hned jak mu řekly co shánějí začal je ujišťovat že právě takovou mapu tady určitě má a že budou jistě spokojeny, nicméně trvalo mu nejméně půl hodiny než mapu v hromadách starých věcí skutečně našel. Nebyla zrovna nejnovějšího data a po dřívějším častém používání jí téměř zcela chyběly rožky, takže po rozložení byly na mapě pravidelně rozmístěné kosočtvercové otvory. Myši se Sílou nezbylo než doufat že zrovna v těch chybějících místech nebude nic důležitého a že tudy pro jistotu ani nepůjdou. Zaplatily za mapu a vypravily se do Myšina bytu. Chtěla si také sbalit svůj batoh a Síla by jí v tom mohla pomoci když už má nějakou tu zkušenost.

Myš nebydlela sama, žila se svou matkou. Ta ale právě nebyla doma, což nikomu vůbec nevadilo. Myš uvařila čaj, nabídla Síle sušenky a potom se obě pustily do třídění věcí a vyhledávání co nejužitečnějších předmětů. Mimo jiné našly zavírací nožík-rybičku, který sice nebudil takový respekt jako Sílina dýka nicméně půjde s ním například ořezat větévku do špičky. Byla tu i plechová čutora, vhodná pro přenášení pitné vody. Síla už sice podobnou nádobu přibalila ke svým věcem, ale bude vhodnější ponese-li si každá svou. Myš ji pečlivě vypláchla a už se těšila až do ní nabere vodu z čisté horské studánky. Myšin batoh byl menší než ten co měla doma Síla, tak ani nechystaly tolik věcí. Síla ráda ponese i to co budou používat obě společně.

Domluvily se tak, že vyrazí hned zítra brzy ráno. Sejdou se na nároží jedné uličky která je od bytu každé z nich přibližně stejně daleko a vede ven z města směrem k horám. Tak bylo ujednáno a teď se jen pořádně vyspat a dobře se nasnídat!

Když ráno byla v ulicích vlhká mlha a ve skulinách mezi domy se válely zbytky nočního šera, sešly se Síla s Myší na smluveném místě. Každá měla na zádech svůj batoh, na nohou ty nejlepší boty pro horskou turistiku jaké se jim podařilo sehnat a v duších naději že cíl cesty bude naplněn. Šedivé ospalé město měly brzy daleko za zády. Záhy se ocitly v místech kde nejspíš nikdy dříve nebyly, nebo si na to

nevzpomínaly. Krajina nebyla příliš útěšná, ač bylo město malé mělo kolem sebe rozsáhlý prstenec odpadků, dřevěných bud a přístřešků a podobných příměstských nepěkností. Šly po málo udržované silničce kterou lemovaly škaredé zahrádky obehnané rezavými ploty. Na zahrádkách byly vysázeny mrkve, rajčata, stály tam staré sudy a v nich hnila nečistá voda. Mnohé zahrádky byly vybaveny dřevěnou chatkou nejčastěji s oprýskaným zeleným nátěrem. V chatce se schovávaly gumáky a rýč. Dále od města byly zahrádky větší; spíše by se daly označit jako sady. Z jednoho stromu jehož větve přesahovaly až za plot k silnici utrhla Síla několik plodů. Vypadaly sice nezrale, ale třeba přijdou vhod. Po zahrádkách a sedech lemovaly cestu políčka, pak louky a lesy. Z počátku byl les do kterého Myš se Sílou vešly řídký, plný stezek a cestiček, v houští se válely odpadky odhozené nedělními výletníky. Cestičky se však postupně slily v jednu, stromů přibývalo a památek na lidské návštěvníky naopak ubývalo. Ocitly se v pověstném Hustém lese. Tou dobou už bylo po poledni a obě cestovatelky dostaly chuť na nějaké občerstvení Síla zkusila ochutnat plody co natrhala u cesty zatímco Myš si dala svou zeleninovou svačinku kterou si připravila doma. Při jídle seděly na kmenu vyvráceného stromu. Pod kůrou žily brouci kteří mimo jiné jedli tkaničky do bot. Myš včas jednoho rarazila, jinak by jí překousnul tkaničku právě uprostřed. Na větví vysoké jedle seděl starý havran. Právě odpočíval po cestě z jiného města, mnohem většího než to odkud právě šly Myš se Sílou. V tomto městě žil havran dlouhých dvanáct let v podkroví činžovního domu jménem Sled'. Byl to první činžovní dům postavený v tom městě. Spolu s havranem tam žilo hejno holubů, pod římsou přes léto dvě rodiny vlaštovek a hlavně havranice se kterou havran sdílel společný trám. Havranice byla mladší, ale na první pohled byli oba stejně staří. Na druhý pohled také. A na třetí jakbysmet. Ale ve skutečnosti stejně staří nebyli a to se jim v jejich ptačím partnerství stalo osudným. Havranice se často scházela s mladšími a veselejšími ptáky kteří jí lépe rozuměli (nebo jí to aspoň tak připadalo). Trávila s nimi víkendy na půdách různých chat v krásné přírodě, létali nad lesy a lukami. Někdy i nad řekami. Havran by rád své havranici také poskytl podobné povyražení, ale cítil že od něj by se havranice takto bavit nenechala, že o to ani nestála. Po každém víkendu mu nezapomněla připomenout jak je šťastná že má takové skvělé přátele kteří jí rozumějí a s nimiž je tak velká legrace. Havran to bral jako že mu havranice vyčítá jek on jí nerozumí a je nudný. Myslel že mu v podstatě naznačuje že jejich vztah je omyl a nemá smysl jej dál uměle udržovat při životě protože už nemají společného nic než ten trámna kterém navíc havran trávil většinu času sám. Stále měl ale ve svém srdci hřejivé vědomí že se k němu za chvíli vrátí havranice a bude si s ní moci o něčem pěkném popovídat. Když však skutečně odněkud přiletěla většinou se jen pohádali nebo jen různými způsoby poukazovali na chyby svého partnera. Když jednou přišla havranice domů i s několika svými přáteli (byli to skoro samí havrani, zatímco starší havran celou dobu doufal že většina jejich přátel jsou havranice) a velmi rozjařeně se s nimi bavila, pocítil havran, kterého si vůbec nevšimli, že mu tím dává najevo že už jej nepotřebuje. Seskočil proto z trámu a rozhodl se že odletí někam hodně daleko. A tam si buď najde jinou havranici nebo bude žít už jen sám, na což si ostatně za poslední měsíce poměrně zvykl. Cestou si odpočinul na vysoké jedli přičemž pozoroval Myš a Sílu sedící hluboko pod ním. Síla snědla většinu plodů ketré natrhala, nebídla i Myši ale ta něchtěla. Jedla svou zeleninu. Síla rozložila starou mapu. Před nimi sice byla jen jedna dlouhá cesta takže neměly na výběr, ale Síla chtěla vidět kde se asi nacházejí a jaký kus cesty je ještě před nimi. Smejdila prstem po starém papíře a dumala. Meměla tušení jak pozná jejich nynější pozici. Až jí z toho začalo být úzko. Myš si vedle ní spokojeně

houpala nohama a chroupala papriku. Sílu to začalo znervózňovat, schovala všechny své věci zpět do batohu aby tak Myši naznačila že už by bylo na čase posunout se zase o kus dál. Myš si tohle gesto ale nijak nevykládala a dál spokojeně seděla se svou paprikou. Síla byla čím dál nervóznější, chtěla už jít a dostat se na nějaké zajímavější místo kde snad konečně bude schopna určit jejich polohu. Řekla to Myši a ta souhlasila bez jakýchkoli výhrad.

Vydaly se tedy dále na cestu, nicméně Myš už nešla tak svižně jako prve, po svačině by raději odpočívala a vůbec se jí sezení nějak zalíbilo, ačkoli Síle řekla že souhlasí s tím aby pokračovaly v cestě. Tak putovaly několik hodin. Ve předu šla Síla, několik kroků za ní se šourala Myš, rozhlížela se po okolí a co chvíli ze zastavila když ji něco zaujalo. Někdy to byl zpěv ptáka, t'ukot datla, žába která skočila do kaluže, která byla navíc plná hemžících se pulců! Síla na ni potom musela zavolat aby už šla a počkat až ji Myš dožene aby se nekonec neztratily. V jedné chvíli, kdy byla Síla zase kousek cesty před Myší, objevila se před ní za zatáčkou lesní cesty u svahu stará dřevěná hájovna. Byl to malý dvoupatrový domeček zašle žluté barvy, obehnaný plotem s kdysi zelenými plaňkami. Za plotem bylo několik nepříliš udržovaných záhonků, na první pohled dávno zpustlých, nicméně při bližším ohledání bylo patrné že je zde vysázena mrkev a rajčata, takže se o tuto zahrádku někdo jistým ledabylým způsobem stará. S9la se zastavila u plotu, rozhlédla se a zbystrila sluch. Nic kolem nejevilo známky přítomnosti člověka, až na zvuk kroků blížící se Myši. Hájovna měla otevřené okenice, nicméně pavučiny mezi nimi a stěnou dávaly tušit že zde není ve zvyku je zavírat. Poblíž hájovny mimo ohrazený prostor byla ještě jedna stavba- něco jako kůlna, hodně nekvalitně postavená či snad zanedbanou údržbou a stářím rozklížená a podivně pokroucená. Neměla ani dveře, jen široký průchod kterým bylo vidět kousek dovnitř. Podlaha tam byla hliněná, takže to uvnitř vypadalo podobně jako jinde v lese včetně navátého listí, jehličí a větviček. Na druhé straně pěšiny před hájovnou překvapivě vyvěrala studánka. Mohlo se zdát že je to spíše výtok odpadu z budovy, nicméně plynulý proud a na pohled čistá voda dávaly tušit že se jedná skutečně o přirozený pramen. Vypadalo to jakoby podzemní potůček tekł přímo pod hájovnou. Tomo dojmu napomáhal i vlhký a nevádný vzhled stavby. Myš uviděla Sílu stát vedle plotu hájovny a bylo jí jasné že zde chvíli zůstanou protože Sílu zřejmě toto místo něčím zaujalo. Kdyby se tady nezastavila šla by Myš klidně dál za ní a ani by si hájovny nevšimla. Brala takové věci jako přirozený mobiliář lesa. Když byly obě pohromadě vydaly se nejprve prozkoumat kůlnu. Měly trochu obavy. Ani ne tak z nějakého nebezpečí, jako že se na ně bude někdo zlobit za to že se pohybují na cizím pozemku a strkají své nosíky do něčího soukromí. V kůlně bylo šero, protože světlo mohlo dovnitř pronikat jen vstupním otvorem, který byl obrácen na neosluněnou stranu k hájovně. Fantazie jim dávala tušit hemžení pavouků, brouků, housenek a červů všude v temných rozích, pod kameny a větvemi na zemi a mezi prkny na stěnách. Obě se současně otřepaly hnusem aniž viděly jedinou známku života. Dospely k názoru že kůlna je nepoužívaná, ale v hájovně nejspíš někdo žije a dost možná že se na ně zrovna dívá z některého ze špinavých oken. V Síle sílila touha odhalit tajemství tohoto místa a tak přes Myšino naléhání a rozmlouvání otevřela branku a zaklepala na dveře. Zvuk klepání zapůsobil nepříhodně, jakoby se někdo snažil sveřepě vzbudit medvěda v jeho doupěti. Dveře se noutevřely a Síla neslyšela zevnitř žádný zvuk. Sama se otevřít dveře neodvážila, pokud je někdo skutečně uvnitř tak dost možná o jejich návštěvu nestojí. Pokrčila rameny a k Myšině radosti se vydala zpět za branku. Zavřela ji za sebou a obě se vydaly na dále na cestu. Než se však od hájovny vzdálily uslyšely za sebou zavrání,

načež na ně někdo zavolal. Byla to asi padesátiletá žena, oblečená jako hajný. Tedy nejspíš hajná. Vůbec nevypadala jako její přírohou ošlehaní kolegové hrubých rysů. Ačkoli nebyla nejmladší bylo vidět že o sebe hodně dbá a nebýt oblečení co měla na sobě hodila by se více než do lesa do nějaké administrativní čtvrti u evropského velkoměsta coby ředitelka nadnárodního koncernu spěchající na oběd s obchodním partnerem. Myš se Sílou se s ženou pozdravily a Síla musela rychle najít nějaký věrohodný důvod proč vlastně na hájovnu klepala. Uvědomila si že to do této chvíle sama pořádně nevěděla nebo se jí nechtělo říkat že to byla jen zvědavost. Vzpomněla si na studánku a řekla hajné že se chtěly zeptat zda je ta voda pitná. Hajná jim řekla že tuto vodu sama již léta pije,ale vždy si ji nejprve převarí. Mají-li zájem může jim vodu kterou má připravenou uvnitř. Síla s tím musela chtít nechtě souhlasit aby její záminka vypadala věrohodně a hajná si nemyslela že jim šlo o něco nekalého. Pozvala je dál. V hájovně bylo skutečně znatelně vlhko, ale vnitřek nebyl tak zanedbaný jak by se mohlo zdát. Místnosti byly malé, do druhého patra vedly uzounké strmé schody, skoro žebřík. Hajná je vybídla ať se posadí a nabídla jim sušenky a čaj. Chtěla jim zatím sama nalít vodu do jejich čutor, proto je o ně požádala. Síla si ale uvědomila že obě mají své čutory ještě téměř plné.Musela se tak rychle dostat z další choulostivé situace, zatímco Myš se jen v duchu smála protože věděla že se do těchto nepříjemností Síla dostala sama díky vlastní zvědavosti. Nebyla schopna si nic kloudného vymyslet a nemohla hajné podat plnou nádobu. Řekla proto že si s sebou žádnou nádobu na vodu nevzaly protože doufaly že vždy narazí na nějaký pramen či dobré lidi kteří jim vodu poskytnou. Hajná se tomu hodně podivovala a zeptala se jich jestli jsou na nakové cestě poprvé. Síla přitakala, protože to ostatně byla pravda i když ve skutečnosti byly připraveny lépe než si teď hajná myslela. Z jedné skříně v kuchyni vytáhla polní láhev potaženou kůží, vypláchla ji a řekla že jim ji věnuje protože nechce mít takové dvě nezkušené zelenáčky na svědomí kdyby někde v lesích umřely žízni. Sílo nebylo příjemné vzít si od hajné tento dar,ale musela svou komedii dohrát až do konce. Když dopily čaj, snědly sušenky a vyslechly tři lesnické historky včetně příběhu "kterak jsem se stala hajnou" vydaly se konečně opět na cestu. Do večera zbývala stále spousta času za který mohou dojít o pěkný kus blíže k horám.

A tak šly dále lesy a lukami, potkávaly ptáčky, srnky, chrousty a motýly. Na obzoru se červenaly večerní mráčky když přišly na úpatí velkého kopce. Jejich lesní cesta která je dovedla až sem se zde vlévala do širší nedlážděné silničky vlnící se pod kopcem. Odkudsi bylo slyšet zvon, cesta vedla asi do nějaké blízké vesnice. Přišel čas na vyhledání vhodného místa k přenocování. Myš si představovala něco jako seník, suché místo kam může rozprostřít svou deku a krásně si po vyčerpávajícím dni odpočinout. Do lesa se vracet nechtěly a kopec před nimi byl lysý až na několik tenkých stromků vyrůstajících mezi kusy skal které tu a tam vyčnívaly z trávy. Rozhodly se pomalu pokračovat po větší cestě ve směru odkud slyšely zvon. Je-li tam vesnice třeba u ní najdou místo k přespaní či někoho poprosí o poskytnutí přístřeší. Jak se tak šouraly našla Myš v trávě krabičku. Byla to papírová škatulka zelené barvy, velikostí podobní krabičce od sirek i se stejným vysouvacím šuplíčkem. Nebyly na ní ale žádné škrátka ani nálepka. Na jedné straně však bylo perem dětskou rukou napsáno: NA BROUKY. Myš si toho naštěstí všimla dříve než krabičku otevřela. Obě dvě se na ni chvíli dívaly a rozvažovaly komu asi patří a co v ní je? Skutečně brouci? Nebo se jejímu majiteli nepodařilo žádného chytit dřív než krabičku ztratil? Odvahu otevřít ji a podívat se dovnitř v sobě ani jedna nenalezla. Děsila je představa brouka který se s nečekanou mrštností z otevřené krabičky vyřítí a bude prchat po jediné

možné cestě, tedy po ruce která krabičku drží. Myš se však rozhodla že se svého nálezu nevzdá a krabičku vezme s sebou.

Po krátkém putování se před nimi rozprostřelo údolí s potůčkem malou podhorskou vesnicí. Vypadalo to jako místo kde se všichni dobře znají a kam moc cizích lidí nechodí. Byly zde staré chalupy, ale i novější stavby postavené bez ohledu na své okolí. Na cestě před nimi bylo hejno hus. K nim se blížila stará paní s proutkem v ruce a chystala se je zahnat domů. Uviděla Myš se Sílou jak stojí na cestě před vesnicí a chvíli je pozorovala aniž si to ty dvě uvědomily. Připadalo jim v tu chvíli jako by byly naprosto nezúčastněné pozorovatelky z jiného světa které nikdo zdejší nemůže vůbec vnímat. Samozřejmě tomu tak nebylo, právě naopak byly na té cestě velmi nápadné a proto si je stařenka tak prohlížela. Neměla z nich strach jako má většina lidí z cizinců a proto neváhala zavolat na ně aby šly blíž a mohla si s nimi promluvit. Myš se Sílou byly překvapeny že je oslovil hned první člověk na kterého tady narazily. Šly tedy ke staré paní která se jich ptala na jejich cestu. Odkud a kam jdou. Všechno jí to podrobně vysvětlily a paní chápavě pokyvovala hlavou. Nakonec je poprosila aby jí pomohly zahnat husy domů a za odměnu je pozvala k sobě do světnice. Venku už se šerilo takže byly rády že s největší pravděpodobností budou mít dnes kde přespát. Stařenka je usadila v místnosti s velkým dřevěným stolem bez ubrusu, jehož deska byla robusní a hodně opotřebovaná. Stůl byl v rohu a stál tam tak nejspíš po celou dobu. Hrany které nepřiléhaly ke zdi byly dokulata ošoupané a poseté rýhami zatímco ty u zdi téměř nepoškozené. V místnosti byla také stará kachlová kamna, zřejmě ale již nepoužívaná protože na plotně ležely věci které se evidentně k vaření nepoužívají a při případném zatopení by se zničily. Byl to například budík, několik čísel novin či ozdobná kulička na řadicí páku do automobilu. Paní jim nabídla jejich bílou kávu, ohřátou na dvouplotýnkovém elektrickém vařiči. Nechala je u stolu samotné a šla do nějaké jiné místnosti připravit jim místo na přespání. Když se vrátila ukázala jí myš krabičku s nápisem NA BROUKY a zeptala se zda nemá tušení komu by mohla patřit. Neměla. Zato jim však pověděla o svých sousedech kteří mají čtrnáctiletého syna a ten prý rád chytá kočky. Co s nimi dělá se neodvážila pomyslet. Chvíli tam všechny tři seděly o povídaly si o tom co jim slina na jazyk přinesla. Myš se Sílou byly velice vděčné za nocleh a rády by nabídly nějakou protislužbu. Jediné co Sílu napadlo bylo naštipat dříví, což se ale vzhledem k roční době a zřejmě nefunkčnosti kamen jevílo ne příliš užitečné. Stará paní jim tedy řekla že pokud v horách skutečně nějaké máslo seženou, ať vezmou kousek i pro ni a cestou zpět jí ho zanesou. S tím obě souhlasily. Na dvorku byla pumpa pok kterou se před spaním trochu opláchly a umyly si unavené nohy. potom je paní zavedla do malé místnosti s nevelkým okénkem. Stála zde vysoká postel, nejspíš manželská, na které se ale již dlouho nespalo. Celý pokoj působil hodně starosvětsky a taky zatuchle. Paní spávala v místnosti s kamny, prý si tam zvykla protože je to v zimě jediný vytopený pokoj, takže tam zůstává celý rok. Myš a Síla vyšplhaly na pro ně nezvykle stavěnou postel, přikryly se těžkými duchnami pod kterými nemohly dlouho usnout i přes své vyčerpání. Takže nakonec daly duchny stranou, napily se vody z lesní studánky a přikryly se svýma dekami.

Druhý den se probudily až pozdě dopoledne. Jednak je neprobudil kohout, jehož kokrhání by každý navesnici očekával, a pak do místnosti proudilo dost málo světla takže je příšeří udržovalo dlouho ve slastném spánku. Nejprve byla vzhůru Myš. Když se podívala z okna a viděla že den už dávno začal, šla hned vzbudit Sílu. Oblékly se, upravily postel a šla se rozloučit s paní která jim tolik pomohla. Ta jim ještě přichystala snídani a na cestu dala pár dobrých rad. Celý svůj život strávila zde,

takže dobře znala okolí a mohla jim říct kudy se nejlépe dostanou do hor. Naplněny novými silami a dobrou náladou, vydaly se na další část své cesty. Putovaly po kamenité pěšině jež stále mírně stoupala. Když přešly nevelký hřeben který tvořil jednu část údolí v němž se rozprostírala vesnice, uviděly před sebou mohutné horské štíty. To jim dodalo ještě více odhodlání a energie. šlo se jim mnohem lépe než předešlý den. Terén nebyl ale tak snadný jako předtím, dnes musely mnohem častěji stoupat do kopce, cesta vedla většinou přes louky kde nebyl stín stromů jako v lese takže musely častěji sahat po svých čutorách. Voda z hájovny jim tady přišla vhod.

Když byly v místě kde pěšina vedla napříč přes svah, uviděly na louce pod sebou pást se koně. Kolem nebyla žádná ohrada a kůň ani nebyl uvázaný. Síla se k němu nejprve nerozvážně rozeběhla, v půli si ale uvědomila že svah je hodně prudký a že tedy čím níže bude běžet tím výš potom bude muset zpět vystoupat. Nechtělo se jí zbytečně mrhat silami a tak se vrátila na cestu. Kůň dole pofrkával, což v Síle vzbuzovalo vztek že jeho záhadu asi nerozluští. Aby si zvedla náladu začala spívat písničku kterou znala i Myš, a ráda se k ní připojila. Tak šly krásnou krajinou, zpívaly si a byly veselé. Po obloze pluly mráčky a pod nimi poletovalo několik dravých ptáků vyhlížejících zajíce který by nepozorně seděl někde v trávě s mohl se stát jejich kořistí.

Zanedlouho stanuly na rozcestí u kterého byl kamenný kříž. Sedly si na široký podstavec kříže a Síla rozložila mapu. Myš rozložila svačinu. V mapě bylo zakresleno místo které by mohlo odpovídat tomuto rozcestí. Byl u něj vyznačen i ten kříž. Cesta se zde dělila na dvě další. Jedna směřovala dolů do údolí, druhá stoupala a ztrácela se v blízkém průsmyku. Podle mapy Síla zjistila že právě tato cesta vede tam kam potřebují, nedaleko odsud by měla stát dokonce nějaká osada či samota. Po krátkém odpočinku se zvedly a pustily se do kopce. Ocitly se na pěšině vinoucí se mezi vysokými kopci jež čněly po obou stranách. Průsmykem se proháněl studený vítr. Nebylo tam ale natolik chladno že by se musely přibláci, chladivý vánek jim spíše poskytoval osvěžení po pochodu pod horkým horským sluncem. Jak postupovaly stále dál, jevilo se více a více zřetelněji že se již dostaly do oblasti hor. Rostly zde zajímavé byliny které se v nížinách nevyskytují, vzduch voněl jinak než ve městě či v lese. Cesta převážně stoupala nebo vedla po rovině. Na několika místech se jim naskytl výhled na rozlehlou krajinu. Byly už tak vysoko že mohly nahlédnout i do údolí ve kterém ležela vesnice v níž přespaly.

Jak síla správně předpověděla podle mapy, narazily na osadu sestávající z několika stavení. Za jením domem stál starší pán a brousil kosu. Jinak nikoho neviděly. Přišly k němu blíž a chtěly se jej zeptat jestli zde někdo nemá krávy. Brzy ale poznaly že pán je hluchý a němý. Myš napadlo že mu otázku položí pomocí nějaké jednoduché pantomimy. Nechtělo se jí ale ze sebe dělat krávu, tak vytáhla krabičku s nápisem NA BROUKY a dělal s ní muži před obličejem pohyby o nihž si myslela že by měly připomínat pohyb krávy. Své konání doprovázela bučením, což hluchý muž neslyšel. Kupodivu se mu ale rozjasnila tvář a velmi ochotně jim rukou ukazoval jakýsi směr přes louku někam k blízkému lesu. Myš se Sílou se na sebe trochu nechápavě podívaly. Nevěděly mají-li teď sejít z cesty a vydat se na riskantní výpravu neznámým směrem. Řekly si tedy že půjdou dál, ale jakmile se cesta bude větvit, zatočí ve směru který by vedl k místům jež ukazoval muž. Usmály se na něj na znamení díku a opustily jej. Když míjely jedno ze stavení otevřely se dveře a vyšla z nich mladá dívka. Pozdravily se a dívka se jich zeptala kam mají namířeno. Síla jí řekla cíl cesty, stejně jako to co jim poradil pán s kosou. Nebo spíš co si myslely že jim poradil. Dívka se tomu podivila. Toho pána samozřejmě dobře znala ale bylo jí

divné že by je směr který ukazoval měl zavést ke kravám, které se ale v této oblasti skutečně vyskytovaly. Dívka ale k horalům nikdy nechodila, rodiče ji před nimi varovali a teď obdivovala Myš se Sílou že se na takovou cestu bez jakýchkoli viditelných obav vydávají. Zatímco se bavily s dívkou, okolí překvapivě ožilo. Z domů i luk přicházeli různí lidé, někteří vykonávali různé práce v okolí svých stavení, jiní se zase po práci vraceli domů. Jeden muž se zastavil u hluchého s kosou a nějakým způsobem s ním komunikoval. Bylo vidět že za léta co žijí v jedné osadě se dokážou dorozumět způsobem který zde asi vzniknul spontánně. Myš je po očku pozorovala a bylo jí jasné že se baví o nich. Taky je totiž po očku pozorovali. V tu se mluvící pán vydal směrem k nim. Dívka se s ním pozdravila, byl tom dost možná její příbuzný. Muž se jim představil a významně podotkl že studoval etymologii na univerzitě v jednom velkém městě. Vyprávěl že do těchto míst před lety přišel kvůli své postgraduální práci a tak se mu zde zalíbilo že tady zůstal. Myš ani Síla nechápaly proč jim to ten člověk vypráví, řekly si že každý z osady už tuhle historku zná a muž chce využít příležitost že ji může povyprávět někomu novému. Nakonec se jich zeptal zda taky studují podobnou školu. To už jim připadalo opravdu zvláštní. Řekly mu že ne. Že nestudují žádnou školu, stačí jim ty co už mají za sebou. Muž se ale nedal odbyt a nabídl se že je doprovodí do míst kde uvidí to co by je zajímalo. Zdál se být něčím opravdu hodně zapálený a ukazoval stejný směr jako člověk s kosou. Síla se tedy rovnou zeptala jestli tam skutečně najdou krávy které dávají mléko. To muže velice zaskočilo. Sdělil jim že si myslel že cílem jejich výpravy je poznávání vzácných druhů hmyzu jež nelze nalézt nikde jinde než v čistém horském prostředí. Musely mu tedy vysvětlit že tohle je sem rozhodně nepřivádí a pokud se budou moci hmyzu vyhnout, i tomu vzácnému, udělá jim to jedině radost. Vypadalo to tedy že si pán s hluchoněmým špatně rozuměl i když tomu nechtěl uvěřit protože ovládal jeho posunky velmi dobře. Takže bylo pravděpodobnější že hluchoněmý si z nějakého důvodu špatně vyložil otázku kterou mu položila Myš. Rozloučily se, poděkovaly dívce i pánovi za ochotu a opustily osadu. Zakrátko si myš uvědomila na nápis na krabici NA BROUKY který si zřejmě muž s kosou přečetl a došel tak k závěru že se jej ptají na místa výskytu vzácných brouků. Společně se tomu zasmály a s veselou náladou pokračovaly v cestě s vědomím že cíl je již velmi blízko.

Podle mapy je už neměly čekat žádné osady ani vesnice. Byly stále hlouběji v oblasti hor a teď musely nějakým způsobem najít jednu z chýší osamělých horalů. Pečlivě naslouchaly zda neuslyší bučení krav a cinkání jejich zvonců. To co slyšely ale byl jen občasný křik nějakých ptáků. Ještě sice nabyl čas na spaní, ale Myš začínala mít obavy kde přečkají dnešní noc. Okolí bylo pusté a v noci zde jistě bývá chladno. I kdyby do večera našly chýši nějakého horala, nebyly si jisty zda by u něj chtěly strávit noc. Zvlášť poté co v nich dívka z osady vzbudila obavy které je předtím vůbec nenapadly.

Na vrcholku vysokého kopce, který po několika hodinách zdolaly se zastavily aby načerpaly nové síly a rozhlédly se po okolí. Ke své velké radosti odtud docela jasně spatřily stádo krav pasoucích se na jedné z protějších straní. Vzbudilo to v nich takové nadšení že by se nejraději vydaly k nim, ale bylo to dost daleko a únava už byla velká. Když se posilnily a odpočinuly, netrpělivě se pustily ze svahu dolů aby co nejdříve přišly do údolí které je oddělovalo od stráně s kravami. V polovině svahu si všimly že nedaleko od nich, na stejném svahu jako byly ony stojí dřevěná chalupa. To by mohlo být obydlí horala. Na nic nečekaly a rozeběhly se tam. Venku nikoho nespattily a dveře do domu byly otevřené. Síla zavolala aby na sebe upozornila. Zevnitř se ozval mužský hlas, ne příliš přívětivého tónu. Poté před nimi stanul fousatý

vrásčitý horal s fajfkou v ruce. Myš se Sílou byly velice nadšené že našly co hledaly. Teď musely nějak pořádat horala o máslo. Nevypadalo to jednoduše protože ten člověk je tady zcela evidentně neviděl rád. Žil si spokojeně ve své samotě a netěšily ho podobné návštěvy, zvláštěpak pokud vyhlížely tak jako teď Myš a Síla. Mluvily jedna přes druhou a každá své společné požadavky vysvětlovala jinak. Horal z toho ale byl schopen pochopit že po něm chtějí z nějakého důvodu máslo. Pro máslo si k němu jednou za dva týdny chodila jen jedna žena která měla ve vzdálené vesnici obchod a tam jej prodávala. Horalovi za něj samozřejmě vždy zaplatila. Tím spíše nechápal proč by najednou měl máslo jen tak rozdávat každému kdo zrovna půjde kolem. Myš se Sílou navíc přišly v době kdy horal neměl vůbec dobrou náladu. Před několika dny totiž při cestě do jedné osady, kam se vydal z jistých obchodních důvodů, díky své neopatrnosti ztratil své několika leté úspory které nashromáždil prodejem másla a sýru, aby si na stará kolena mohl koupit obrovskou růžovou vilu v neobarokním stylu s bazénem na okraji nějakého velkoměsta. Jeho životní sny se tak rázem rozplynuly a z toho byl pochopitelně hodně rozladěn.

Nakonec ale Myši a Síle nabídl že jim alespoň dovolí aby si samy nadojily mléko, ale něco mu za to musejí dát, protože jak prohlásil není zaopatřovací ústav. To byla chvíle se kterou Myš a Síla počítaly. Vytáhly balíček tabáku a podaly jej horalovi. To mu evidentně zvedlo náladu. Tabák mu totiž zoufale docházel a v dohledu nebyla příležitost aby si obstaral nový. Ukázal tedy Myši se Sílou odkud si mají vzít stoličku a krajáč a zavedl je na pastviny na protějším kopci. Cestou jim vysvětlil že krávy vodí nejčastěji na tento svah z toho důvodu že na ně dobře vidí ze svého domu. Krav nebylo moc, asi čtyři, pokud se zrovna nějaká nevzdálila do míst kde by nebyla vidět. Horal jim teoreticky vysvětlil jak se dojí a s pobavením je sledoval jak se jim to daří v praxi. Každá si to na chvíli vyzkoušela až nadojily plný krajáč. Co ale teď s mlékem? Horal jasně řekl že jim dovolí pouze nadojit, o másle už nebyla řeč. Myš ani Síla neměly tušení jak se máslo vyrábí. Rozpačitě stály nad plným krajáčem natímco si horal plnil fajfku tabákem. Myš napadlo že by se třeba ještě dal obměkčit a zeptala se ho co by si přál za vyrobení másla. O něco méně rozmrzele než prve jí odpověděl že máslo jim dělat nebude, leda že by si ho zaplatily. A jelikož tolik peněz nemají budou se muset spokojit s mlékem. Myš se však nevzdala a poprosila jej zda by jim za nějakou drobnost alespoň neprozradil jak z mléka mají udělat máslo. Horal tuto možnost zcela nezavrhl a čekal co mu Myš nabídne. Nic jí však nenapadlo, měly u sebe ostaně jen předměty nutné k přežití v horách. Zkusila mu tedy dát čokoládu, ač věděla že tím se pro zpáteční cestu vydávají všanc smrti. Horal se jí ale vysmál a čokoládu odmítl. Pak zkusila mapu. Myslela si že by mu mohla být užitečná když žije zde. Řekl jí ale že okolí zná jako své boty a mapu, zvláště tak zbědovanou, rozhodně nepotřebuje. Myš zašátrala v kapse jestli ještě něco zajímavého neobjeví ale vytáhla z ní jen krabičku s nápisem NA BROUKY, kterou se se Sílou neodvážily otevřít. Ani jí horalovi nenabízela, jen se na ni smutně podívala a chtěla ji vrátit zpět do kapsy. Horal ale naprosto změnil výraz v obličeji a nespouštěl oči z krabičky. Udiveně se Myši zeptal kde jí vzala a jestli se dívala dovnitř. Myš mu řekla o místu nálezu a že krabičku se bojí otevřít protože má strach že z ní vyběhne brouk a vlezl jí pod tričko. Horal s podivným vzrušením v hlase řekl, že za tuto krabičku by je naučil stloukat máslo. Ale musí mu jí dát teď hned. Myš se Sílou z toho měly velkou radost a krabičku mu ochotně předaly. Horal jí Myši div necytrhl z ruky a kvapně se s ní zavřel v chýši. Zjistil že velký diamant který koupil před několika dny za své celoživotní úspory a poté ztratil při cestě zpět byl stále v krabičce tak jak je tam dal. Byl velmi šťastný a děkoval bohu za ten nápad dát na ni nápis NA BROUKY. Po chvíli vyšel ze

stavení, celý rozzářený a popsal Myši se Sílou jak se stlouká máslo. Poskytnul jim i potřebné vybavení a plátno do kterého si můžou máslo zabalit. Nakonec se s nimi rozloučil a zavřel se v domě. Myš se Sílou nechal na zápraží kde se pustily do výroby másla. Nevěděly jestli na to jdou dobře, zdálo se jim že to trvá moc dlouho, pak ale začaly pozorovat jak jim v rukou skutečně vzniká hmota připomínající máslo. Když se slunce blížilo k západu měly už máslo hotové. Byly šťastné že se jim podařil tak výhodný obchod a že dosáhly svého cíle. Sbalily své věci, pečlivě uložily máslo v plátně do Myšina batohu a kvapně se vzdálily od horalova domku dřív než půjde zahánět krávy z pastvy a z nějakého důvodu jim máslo třeba zabaví, nebo jim provede něco mnohem horšího.

Noc strávily pod nízkým rozložitým stromem na druhé straně kopce od chýše s horalem. Ráno vstaly brzy, také proto že je probudila zima. Přes noc se skutečně výrazně ochladilo, ale Myš a Síla z toho byly na jednu stranu šťastné protože se jim nezkaží máslo. Vracely se stejnou cestou jako předtím přišly, takže teď sestupovaly stále dolů a šlo se jim rychleji. V osadě kde potkaly hluchoněmého muže, etyologa a dívku se na chvíli zastavily. Dívka je ráda viděla, měla strach že jim někdo v horách ublíží. Hluchoněmý muž stále sekal trávu a když je spatřil začal nerozumitelně huhat a ukazovat směrem k nalezišti brouků, ale tomu už se Myš se Sílou jen smály. K večeru dorazily do vesnice. Stará paní která je u sebe nechala přespat nebyla doma, ale její husy se pásly u cesty. Počkaly na ni před zápražím protože jí chtěly dát slíbenou část másla a teky doufaly že je u sebe nechá opět přespat. Paní přišla až po dlouhé chvíli. Ráda je viděla a omluvila se že musely čekat, byla na návštěvě u sousedů. Pomohly jí opět zahnat husy, sedly si s ní ke stolu, daly jí máslo a vyprávěly zážitky z cesty a ze setkání s horalem. Noc strávily v té vysoké posteli, přikryté svými dekami které teď byly plné drobných větviček a drobných nečistot od předchozí noci pod stromem v horách. Ráno vstaly opět později než u nich bylo obvyklé ale byl to dobrý čas na to aby se ještě do večera dostaly domů. Po snídani a rozloučení se starou paní se svižně daly na cestu lesem k městu. Myš se zdála být už velmi vyčerpaná, tak dlouhý pochod na ni byl příliš náročný. Síla na sobě nedávala nic znát a statečně nesla svůj těžký batoh. Když byly u hájovny rozmýšlely se zda mají navštívit hajnou. Síla si vzpomněla že mají její čtoru a při této příležitosti by ji mohly vrátit. Hajná je uvítala a řekla že už ani nečekala že by dostala čtoru zpět. Myš a Síla se s ní podělyly o čokoládu kterou nakonec v horách vůbec nepotřebovaly. Poslední část cesty absolvovaly už jen s myslí upnutou k odpočinku v klidu svých domovů. Obě bolely nohy, záda a měly hlad. K večeru se dostaly na konec lesa, prošly mezi poly, sady, zahradami a zahrádkami a byly zpět ve městě. Šly nejprve k domů k Síle kde si rozdělily máslo přesně na polovinu. Chvíli si ještě povídaly a nakonec se velmi unavené rozloučily. Každá měla svůj díl másla a ten si může ráno namazat na chleba.